

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Selv om det er ved at være sent, kan man være tæt på at forfalde til platheder, når spørgsmålet bliver stillet på den måde. Men lad mig så, selv om jeg ikke burde, gøre det alligevel: Sammenligningen er jo så hyppigt blevet draget om, at man jo heller ikke giver alkoholikeren snaps for at kurere ham.

Selvfølgelig er narkomaner i vidt omfang syge mennesker, men vi har også behandlingstilbud til dem. Vi har bl.a. metadon som behandlingstilbud, men vi er bare ikke parate til at tage det skridt, som siger, at heroin, som er det stof, der har ødelagt narkomanernes liv, også skal indgå som en del af behandlingen. Det er vi simpelt hen ikke parate til.

Jeg vil ikke udelukke, at vi på et senere tidspunkt om nogle år kan diskutere det – jeg ved, at SF under alle omstændigheder, det er jeg helt sikker på, vil fremsætte forslaget igen, så vi kommer til at diskutere det. Men jeg synes faktisk, at hele spørgsmålet her kræver en grundig debat, og jeg kan i hvert fald sige, at på nuværende tidspunkt er vi overhovedet ikke parate til at gå ind i den diskussion, og det er ud fra en etisk synsvinkel.

Til fru Sophie Hæstorp Andersen: Vi kommer det ikke nærmere.

Formanden:

Hr. Naser Khader som ordfører.

Naser Khader (RV):

Lad mig starte med at sige, at der er forskellige holdninger til det her spørgsmål i Det Radikale Venstre. Medlemmerne er derfor frit stillede. Jeg vil sætte min lid til, at det kommende udvalgsarbejde vil afklare nogle af de forbehold, som den radikale gruppe har i denne sammenhæng. Personlig går jeg ind for forslaget.

I forhold til de tidligere gange, hvor Folketinget har diskuteret en legalisering af lægeordineret heroin, er vi i mellemtiden blevet præsenteret for en hollandsk undersøgelse, der ikke bare er entydigt positiv i sine resultater, den er også gennemført med en videnskabelig saglighed, der gør den meget svær at forklejne. For i modsætning til undersøgelsen fra Schweiz har man i Holland gjort brug af en sammenlignende kontrolgruppe.

Konklusionen på den hollandske undersøgelse er ikke til at tage fejl af: de narkomaner, der tilbydes lægeordineret heroin, oplever en klar

forbedring i deres psykiske og fysiske tilstand. De får bedre sociale forhold, mange er kommet i arbejde, og kriminaliteten er stærkt reduceret.

Det, jeg personlig hæfter mig ved, er specielt de helt konkrete sundhedsmæssige aspekter af sagen, at deres psykiske og fysiske situation forbedres markant. På den baggrund vil det efter min mening virke forstokket ikke at sætte et lignende forsøg i gang herhjemme. Så længe der foreligger et alternativt omsorgstilbud til de mennesker, som nu i den mest konkrete forstand ligger og dør i rendestene, synes jeg, det er uetisk ikke at skabe en tilsvarende forsøgsordning.

Og vi taler om en forsøgsordning, et forsøg, der ikke skal suspendere al anden behandling. Det skal være et både-og, ikke et enten-eller. Lægeordineret heroin skal ikke stå alene, og det skal hverken erstatte eller medføre en nedprioritering af andre forebyggende tiltag og behandlingstilbud.

Vi skal stadig opruste den psykosociale indsats. At tilbyde lægeordineret heroin er derfor ikke en falliterklæring, men derimod et tilbud til de narkomaner vi lige nu ikke når. Hvordan vi så definerer, hvem der er de hårdest belastede narkomaner, må vi diskutere i samråd med de mennesker, som i forvejen har kontakt med de pågældende narkomaner. Som gadesygeplejerske Ninna Brünés fra Projekt Udenfor udtalte til Information den 23. februar i år:

Kl. 20.00

»Det« – altså udvælgelsen – »skal ske ud fra en sober og professionel lægelig vurdering. Men når du står på gaden, så er du slet ikke i tvivl om, hvem det er.«

Jeg hæfter mig ved, at både Den Danske Lægeforening, Narkotikarådet og Projekt Udenfor går ind for en forsøgsordning. Lægeforeningen går ind for forslaget bl.a. med den begrundelse, at vi må ændre fokus fra stoffrihed til skadesreduktion.

Jeg mener stadig, at målet er at gøre alle narkomaner stoffrie, men den hollandske undersøgelse viste faktisk også, at narkomanerne godt kan blive stoffrie af heroinbehandling.

Umiddelbart er jeg derfor ikke overbevist om det skrækskenarie, der ofte fremhæves, at vi vil få en gruppe narkomaner, der skal være på statsheroin resten af deres dage. Men vi må erkende, at der ikke kun er én vej at gå. For nogle narkomaner vil stoffri behandling være en vej mod stoffrihed, for andre må vi med de høje danske dødstal in mente acceptere, at de nuværende be-